

PIGERNE BEHAGER MIG IKKE

Pigerne behager mig ikke. Deres skønhed forgår som en drøm og som den dag i går, når den er forbi. Deres trofasthed – ja deres trofasthed! Enten er de troløse, dette beskæftiger mig ikke mere, eller de er trofaste. Hvis jeg fandt en sådan, da ville hun behage mig i betragtning af, at hun var en sjældenhed, i betragtning af tidens længde ville hun ikke behage mig; thi enten blev hun bestandig tro, og da blev jeg jo et offer for min eksperimenterende iver, da jeg måtte holde ud med hende, eller der kom et tidsmoment, da hun hørte op, og så havde jeg jo den gamle historie.

Fra Enten-Eller

VINDEN

*Vindens pust gør en sundere,
og mere fristende, og
mere forførerisk.*

Der kommer en ung pige, pyntet og stram, ja det er også søndag i dag ... svaler hende en smule, tilvifter hende kølighed, glider i sagte strømninger hen over hende, omfavner hende med jeres uskyldige berøring! Hvor aner jeg kindens fine rødmen, læben farves stærkere, barmen løfter sig ... ikke sandt, min pige, det er ubeskriveligt, det er en salig nydelse at indånde denne friske luftning? Den lille krave vugger sig som et blad. Hvor sundt og fyldigt hun ånder. Hendes skridt sagtnes, hun næsten bæres af den sagte luftning, som en sky, som en drøm ... blæser lidt stærkere, i længere drag ... hun samler sig; armene trækker sig nærmere ind til barmen, som hun bedækker forsigtigere, at ikke et vindpust skal være for nærgående, at det ikke smidigt og køligt skal snige sig ind under den lette bedækning ... hun rødmer sundere, kinden bliver fyldigere, øjet gennemsigtigere, gangen mere taktfast. Al anfægtelse forskønner et menneske.

Enhver ung pige burde forelske sig i vestenvinden; thi ingen mand forstår dog således som den, idet den strider med hende, at forhøje hendes skønhed ... hendes legeme bøjer sig lidt forover, hovedet ser mod fodens spidse ... standser lidt! Det er for meget, hendes figur bliver bred, taber sin skønne smalhed ... svaler hende lidt ... ikke sandt, min pige, det er vederkvægende, når man er bleven varm, da at føle disse forfriskende gysninger; man kunne åbne sin favn af taknemmelighed, af glæde over tilværelsen ... hun vender siden til ... nu hurtigt et kraftfuldt pust, at jeg kan ane formernes skønhed ... lidt stærkere at drapperiet kan slutte mere nøjagtigt ... det er

for meget! Stillingen bliver uskøn, det lette fodskifte forstyrres ... hun vender sig atter om ... blæser nu til, lader hende forsøge sig ... det er nok, det er for meget: Hendes ene krølle er falden ned ... vil i se at styre jer ... der kommer et helt regiment opmarcherende.

Ja, det er unægteligt en dårlig ansættelse i livet at gå med sin tilkommende svoger under den venstre arm. Det er for en pige omtrent det samme som det er for en mand at være ekstraskriver ... men ekstraskriveren kan avancere; han har tillige sin plads i kontoret, er med ved overordentlige lejligheder, det er ikke svigerindens lod; men så er, til gengæld, hendes avancement ikke så langsomt – når hun avancerer og forflyttes over i et andet kontor ... blæs nu lidt rask op! Når man har et fast punkt at slutte sig til, så kan man nok gøre modstand ... centrum trænger kraftigt frem, vingerne kunne ikke følge ... han står fast nok, ham kan vinden ikke rokke, dertil er han for tung – men også for tung til, at vingerne ville kunne hæve ham fra jorden. Han stormer frem for at vise – at han er et tungt legeme; men jo mere ubevæget han står, desto mere lider pigeboerne derunder ... mine skønne damer må jeg ikke være til tjeneste med et godt råd: Lad dog den tilkommende mand og svoger udenfor, forsøg at gå alene, og de skal se, de vil have meget mere fornøjelse deraf ... blæser nu lidt sagtere ... hvor de tumler sig i vindens bølger; snart figurerer de lige overfor hinanden på siden ned ad gaden – kan nogen dansemusik frembringe en lystigere munterhed, og dog udmatter vinden ikke, den styrker ... nu fejrer de ved siden af hinanden for fulde sejl ned ad gaden – kan nogen vals mere forførerisk rive en ung pige med sig, og dog trætter vinden ikke, mere bærer ... nu vender de dem om til manden og svogeren ... ikke sandt, lidt modstand er behagelig, man strider gerne for at komme i besiddelse af, hvad man elsker. Og man når nok, hvad man kæmper